

Життєва нива Цимбалія

Як дихає земля? А як вона говорить?.. Не знаєте? А от Іван Аркадійович Цимбалій чує, як дихає земля, як шепоче, просить, плаче, дякує... Дивуєтесь? Дарма. Цей високий, стрункий і сивочолий чоловік, за плечима в якого 80 золотих осеней, буремні строки випробувань Великої Вітчизняної війни, який стільки пізнав на своєму життєвому шляху, залишається вірним і відданим батьківському наказу-просьбі.

Аркадій Цимбалій настільки любив матінку-землю, був настільки до неї прив'язаний, що впросив своїх синів Івана і Петра вивчитися тільки па агрономів - опанувати цим необхідним і погрібним хліборобським ремеслом, щоб годувальниця-земля віддячувала рясними врожайями. Сам батько сповна віддавався землі, не шкодуючи сил, обробляв свої гектари. Недарма його називали в рідному селі, що на Полтавщині, хазяїном. Умів ходи і біля них, пестити весною влітку кожну сотку, а восени збирати зерно, гречку. Самотужки з синами обробляв 7 гектарів ріллі своїми двома парами волів і парою коней. Хоч зробила тодішня влада його "куркулем".

Пригадує Іван Аркадійович босоноге дитинство, коли спозаранку мама висилала синів на росу пасти худобу. І якось ніяково сьогодні зізнається Іван Аркадійович, а що ще тоді, мовляв, він загартував свої ноги. Дякуючи тому, тепер, певно, легко ходить, ноги не дошкуляють йому як його ровесникам

І пішов за банківською настановою вчитися на агронома в Ерастівський сільгосптехнікум імені Кірова. Уже гриміла війна, коли захистився. Та попрацювати не вдалося. Після звільнення Полтавщини від німецько-фашистських загарбників влився до Полтавського запасного полку, звідки "викупили" медики, бо знав латинь. З 453 медико-санітарним батальйоном 373-ї стрілецької Червонопрапорної орденів Суворова і Кутузова дивізії пройшов до Берліна.

Цупко береже пам'ять події, імена бойових побратимів, з якими разом наближав День перемоги. Наче все було вчора...

Земля кликала, тягнула, тож разом зі своїм бойовим другом Іваном Протченком розірвали направлення командування на навчання, й кожен повернув на свою дорогу. Цимбалій - до землі, а Протченко - до освіти. Приїхав Іван Аркадійович у рідне село, влаштувався на роботу дільничним агрономом у М ГС. Потім - робота в конопленасінневій станції, де піднявся до завідуючого. Згодом станцію перекинули на Волинь.

На поля "виходив" льон. З'явилася погребя в спеціалістах, й Івана Аркадійовича направили туди. Десять літ займався сортопоновленням нової для нього цікавою і дивною для східняка. Але який, до слова, полюбив її. Відтак опинився на Сарненській сортонасіннооїй станції. Відчуваючи брак знань, заочно став навчатися в Українській академії сільського господарства. Любов до землі, обраної справи помітили і запропонували посаду агронома в райсільгоспуправлінні. А згодом він став головним.

З інтересом поринув у нову роботу. Земля, сходжена, як мовиться, вздовж і впоперек, була м'якою і податливою, багатообіцяючою, тож потомствений хлібороб, який чув і знав її, віддав усі сили і знання.

Пригадуючи показники господарювання в 1967 році - першому році роботи агрономом в управлінні порівнював цифри з 1972-им. Урожайність зернових - 15 цнт з гектара (валовий збір до 20 тисяч тонн), картоплі - 80, льоноволокна 2 2,3, його насіння - до 3 центнерів. Через 5 років же зернові досягли 22-23 цнт (вал - 30 тисяч тонн), картопля - 160, льон - 4-4,5, його насіння - 3,5. Ось який стрибок! А були господарства, де врожаї досягалися ще вищі. Скажімо, в "Першому травні де головував земляк Іван Лаврентійович Зіненко, зернові видавали по 30-35 центнерів з гектара, у колгоспі ім. 50-річчя Жовтня, де головою правління був Іван Миколайович Павловський, - 30.

І роки ж то були гарячі, сповнені ентузіазму, прагнення досягти якнайбільшої віддачі від землі. Головний агроном узяв на озброєння сортові і насінневі ділянки,

впровадження високоврожайних сортів. Не випускав з особистого контролю сортопоновлення високоврожайних сортів пшениці миронівська-808, жита таращанське, бульби олев і сулев. Останні сам привіз з Естонії і “прописав” у господарствах району. Уже на другий рік картоплі видали по 160 центнерів з гектара.

А скільки площ відводили під культури, дбаючи про догляд кожної сотки! Врожаї господарств нашого району в цей час були чи не найвищими в Поліській зоні області. Про це свідчили держанні нагороди як головного агронома райсільгоспуправління, так і провідних спеціалістів, голів багатьох господарств району, зокрема з “Першого травня”, ім. 50-річчя Жовтня, “Шлях до комунізму”, ім. Леніна, ім. Шевченка, ім. Кірова. Надійними помічниками Івана Аркадійовича були І.М. Павловський, Б.О. Гула, М. Я Якимець, К.О. Смолін, І.Л. Зіненко, Ф.І. Дойонко,

— — — о

В.Г. Хоменчук, Г.К. Мирошніченко, С.О. Каменчук, Д.М. Беєрлейн, М.О. Баранов і багато інших однодумців.

По всьому відчувалося старання потомственного сина хліборобського роду. 55 років трудового стажу має не кожен, а от Іван Аркадійович упевнено переступив і цей рубіж. Після 60 років він очолив райком профспілки працівників сільського господарства, а згодом - міжгосподарський комбикормовий завод, де люди згадують його добрим і щирим словом. І нині Іван Аркадійович не сидить склавши руки. Під дослідною ділянкою в нього залишились присадибні грядки, що по вулиці Щорса. Як дбайливо доглядає чоловік кожен рядочок помідорів, огірків, перцю... Врожається нива досвідченого працелюба завидними плодами, що привертають увагу кожного, хто проходить, вулицею влітку. Легко йде 110 життю цей чоловік, який тричі пикарабкався з обійм смерті, що чатувала над ним - у дитинстві, коли вразила сибірка, коли скопив тиф і коли підчас одного з боїв вибуховою хвилею викинуло з приміщення. Казали, що в Івана Аркадійовича волове серце. І витримує це серце і нині всі негаразди життєвої долі, на яку він не нарікає, а сердечно дякує за золоті літа, за осінь, що влітає у свою багряну косу любов і надію.

Раїса БРИЧКОВА.